

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra Helge. Et Digt (Danske Klassikere)

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Helge", i Oehlenschläger, Adam: *Helge*, udg. af Søren Baggesen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 159.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl06-shoot-idm140072288605152/facsimile.pdf> (tilgået 27. november 2021)

Anvendt udgave: Helge

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

rotten»), og samme år fastlagde Wienerkongressen den nye europæiske ordening som betød at Danmark måtte afstå Norge. Indenlandsk var de store reformer fra det forrige århundredes slutning på det nærmeste gået i stå, den landsdækkende forordning om almueskolen fra 1814 var godt nok deres sidste udløber og med den indførtes undervisningspligten for alle i Danmark, men skolevæsenet var til det yderste fattigt så ordningen blev i begyndelsen næsten uden indhold. Og i de følgende år fortsatte nedturen fordi kornpriserne faldt og faldt, så at landbrugets og dermed hele landets indtjeningsevne udhuledes. Det er i de år at opfattelsen af landets lidendehed bliver en væsentlig del af den danske selvforståelse. Så vel Grundtvigs »Langt høiere Bjerge« som P.M. Møllers »Glæde over Danmark« er fra 1820 – den sidste slutter:

Glad mit sorte danske Brød jeg bryder,
Takker Gud, mens fra min Læbe lyder:
»Danmark er et lidet fattigt Land!»

5. Helge og Hroars Saga som civilisationshistorisk digtning

Denne selvbesindelsens tid kom til at præge Oehlenschlägers behandling af Rolf-stoffet i selve dens anlæg. Fra kilderne har han oplysningen om at brødrekoningerne Helge og Hroar deler magten mellem sig på den måde at Helge bliver søkonge og Hroar landkonge, og ydeligere fra Saxo – men sikkert også fra andre kilder – kender han den forklaring på navnet Roskilde at det er en forkortelse af Hroars Kilde, og at byen hedder sådan fordi kong Hroar har anlagt den.

Men den tolkning Oehlenschläger lægger på dette forhold, er helt hans egen. Modstillingen mellem krigshelten og erobreren Helge og fredshelten og kulturbyggeren Hroar er der ingen spor af i kilderne. For Oehlenschläger bliver den afgørende, for det er igennem den han skaber sammenhængen mellem det forhistoriske